

ENNEN JA NYT

Kahdeksantoista vuotta sitten, vuonna 1894, työväenliike Pietarissa oli vasta syntymässä uusimmassa, joukkoluontoisessa ja marxilaisen opin valon valaisemassa muodossaan.

70-luvun vuodet kajosivat aivan vähäisiin työväenluokan huippukerroksiin. Sen parhaimmat edustajat kunnostautuivat jo silloin työväendemokratian suurina toimihenkilöinä, mutta joukot vielä nukkuivat. Vasta 90-luvun alussa alkoi *niiden* herääminen, ja samalla alkoi koko Venäjän demokratian historian uusi ja maineikkaampi kausi.

Valitettavasti meidän on tässä pienessä rinnastuksessaamme rajoitettava vain yhteen puoleen työväenliikkeen eräästä ilmauksesta, nimittäin taloudellisesta taistelusta ja taloudellisista „paljastuksista”.

Silloin, vuonna 1894, vain ani harvat eturivin työläisten kerhot pohtivat innokkaasti tehdaspaljastusten järjestämisen suunnitelmaa. Itsensä työläisten painava sana, joka oli tarkoitettu heidän tovereilleen ja osoitti pääoman vallan räikeimpiä väärinkäytöksiä, oli silloin suuri harvinaisuus. Ei tullut kysymykseenkään saada puhua sellaisista asioista avoimesti.

Mutta heräävät työläisjoukot oivalsivat niille tarkoitettujen tehdaspaljastukset kaikista vaikeuksista ja kaikista esteistä huolimatta. Lakkotaistelu kasvoi, työväenluokan taloudellisen taistelun *yhteys* muihin, korkeampiin taistelumuotoihin kehittyi vastustamattomasti. Venäjän demokratian etujoukko heräsi,— ja *kymmenen* vuoden kuluttua se näytti itsensä täydessä mitassaan. Vain tätä voimaa Venäjän on kiittäminen siitä, että vanha kuori repesi.

Sen, joka muistaa ne ensimmäiset tehdaspaljastukset, jotka Pietarin eturivin työläiset esittivät vuonna 1894

joukoille, on erittäin mielenkiintoista ja opettavaa verrata niitä „Pravdan” tehdaspaljastuksiin. Tämä pieni työväenluokan taistelun erään ilmauksen rinnastus osoittaa havainnollisesti tuon taistelun *koko* mittavuuden, sen laajuuden, syvyyden, voiman y.m. kasvua.

Silloin oli vain viisi kuusi tehdaspaljastusta, joita työläiset levittivät salaa muutamia kymmeniä kappaleita.

Nykyään on kymmeniä tuhansia kappaleita joka päivä ilmestyvää „Pravda” lehteä, joka julkaisee useita tehdaspaljastuksia kerrallaan mitä erilaisimmilta työaloilta.

Silloin oli vain viisi kuusi niin sanottua „kerhoa”, jotka yhden tai toisen marxilaisen intelligentin osallistuessa pohtivat, tietysti salaa, tehtaissa vallitsevaa komentoa ja suunnittelivat „julkaistavien” asioiden kohteen.

Nykyään on satoja ja tuhansia itsestään syntyneitä työläisryhmiä, jotka pohtivat jokapäiväisiä tarpeitaan ja vievät omintakeisesti „Pravdaan” kirjeitään, paljastuksiaan sekä vastarinta- ja yhdistymiskehotuksiaan.

Vain kahdeksantoista vuotta — ja ensimmäisistä pilkahduksista, aivan arastelevasta alkuvaiheesta työläiset ovat harpanneet *joukkoluontoiseen* liikkeeseen tuon sanan mitä täsmällisimmässä merkityksessä.

Valitettavasti meidän täytyy rajoittua *vain* rinnastamaan tehdaspaljastuksia. Mutta rinnastuksetkin osoittavat, kuinka pitkä tämä kuljettu matka on ja mihin tämä tie johtaa.

Kahdeksantoista vuotta ei ole pitkä aika koko luokan historiassa, luokan, jolle on langennut mitä suurin yleismaailmallinen tehtävä — ihmiskunnan vapauttaminen.

Suurin osa tästä matkasta on kuljettu pimeässä. Tie on nyt löydetty.— Rohkeammin ja yksimielisemmin eteenpäin!